

समार्णगुणं चापं हित्वा तस्य महानसिः । निपपात ततो भूमौ च्युतः सूर्य इवाम्बरात् ।
 अथान्यद्भनुरादाय सहदेवः प्रतापवान् । दुःशासनाय चित्तेप वाणमन्तकरं ततः ।
 तमापतन्तं विशिखं यमदण्डोपमलिपं । खड्गेन शितधारेण द्विधा चिच्छेद कौरवः ।
 ततस्तं निशितं खड्गमाविध्य युधि सत्वरः । धनुस्त्रान्यत् समादाय शरं जघाह वीर्यवान् ।
 तमापतन्तं सहसा निस्त्रिशं निशितैः शरैः । पातयामास समरे सहदेवो हसन्निव ।
 ततो वाणांश्चतुःषष्टिं तव पुत्रो महारणे । सहदेवरथं तूष्णं प्रेषयामास भारत ।
 तच्छरान् समरे राजन् वेगेनापततो बहून् । एकैकं पञ्चभिर्व्याणैः सहदेवो न्यहन्तत ।
 सन्निवार्थं महावाणांस्तव पुत्रेण प्रेषितान् । अथास्मै सुबहून् वाणान् प्रेषयामास संयुगे ।
 तान् वाणांस्तव पुत्रोऽपि चित्त्वैकैकं त्रिभिः शरैः । ननाद सुमहानादं दारयाणो वसुन्धरां ।
 ततो दुःशासना राजन् विद्धा पाण्डुसुतं रणे । सारथिं नवभिर्व्याणैर्भाद्रेयस्य समर्पयत् ।
 ततः क्रुद्धो महाराज सहदेवः प्रतापवान् । समाधत्त शरं घोरं मृत्युकालान्तिकापमं ।
 विह्वल्य बलवच्चापं तव पुत्राय सोऽसृजत् । स तं निर्भिद्य वेगेन भित्त्वा च कवचं महत् ।
 प्राविशद्भरणीं राजन्वल्मीकमिव पन्नगः । ततः संमुमुहे राजंस्तव पुत्रो महारथः ।
 मूढश्चैनं समालोक्य सारथिस्त्वरितो रथं । अपोवाह मृगं चस्तो बध्यमानः शितैः शरैः ।
 पराजित्य रणे तन्तु कौरवं पाण्डुनन्दनः । दुर्योधनबलं दृष्ट्वा प्रममाय समन्ततः ।
 पिपीलिकपुटं राजन् यथा मृद्वन्नरो रुषा । तथा सा कौरवी सेना मृदिता तेन भारत ।
 इति श्रीमहाभारते कर्णपर्वणि सहदेवदुःशासनयुद्धे त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥
 ॥ सञ्जय उवाच ॥ नकुलं रभसं युद्धे द्रावयन्तं वरूथिनीं । कर्णो वैकर्त्तनो राजन् वारयामास वै रुषा ।
 नकुलस्तु ततः कर्णं प्रहसन्निदमब्रवीत् । चिरस्य वत दृष्टोऽहं दैवतैः सौम्यचक्षुषा ।
 पश्य मां त्वं रणे पाप चक्षुर्विषयमागतं । त्वं हि मूलमनर्थानां वैरस्य कलहस्य च ।
 त्वद्दोषात् कुरवः क्षीणाः समासाद्य परस्परं । त्वामद्य समरे हत्वा कृतकृत्योऽस्मि विज्वरः ।
 एवमुक्तः प्रत्युवाच नकुलं सुतनन्दनः । सदृशं राजपुत्रस्य धन्विनस्य विशेषतः ।
 प्रहरस्व च मे वीर पश्यामस्तव पौरुषं । कर्म कृत्वा रणे शूरा ततः कथितुमर्हसि ।
 अनुक्त्वा समरे तात शूरा युध्यन्ति शक्तिः । प्रयुध्यस्व मया शक्त्या हनिष्ये दर्पमेव ते ।
 इत्युक्त्वा प्राहरत्तूष्णं पाण्डुपुत्राय सुतजः । विव्याध चैनं समरे त्रिसप्तत्या शिलीमुखैः ।
 नकुलस्तु ततो विद्धः सुतपुत्रेण भारत । अशीत्याशीविषप्रस्थैः सुतपुत्रमविध्यत ।
 तस्य कर्णो धनुश्चित्त्वा स्वर्णपुङ्खैः शिलाशितैः । त्रिंशता परमेष्वासः शरैः पाण्डवमर्दयन् ।
 ते तस्य कवचं भित्त्वा पपुः शोणितमाहेव । आशीविषा यथा नागा भित्त्वा गां सलिलं ययुः ।
 अथान्यद्भनुरादाय हेमपृष्ठं दुरासदं । कर्णं विव्याध विंशत्या सारथिञ्च त्रिभिः शरैः ।
 ततः क्रुद्धो महाराज नकुलः परवीरहा । क्षुरप्रेण सुतीक्ष्णेण कर्णस्य धनुराच्छिनत् ।